

MANTANA

Nepravideľník pro všechna
individua
a individuality

9,90 Kč / 99 Sk / 999 DM

• Metodika

Zimní metodika na horách

Tak začínáme nový rok podle nové metodiky, což by oddílu mělo přinést zkvalitnění horolezecké základny.

Nová metodika je rozdělena do čtyř částí, stejně jako roční období na zimní, jarní, letní a podzimní. Mělo by být od začátku jasné, že metodické dny jsou pro odzkoušení znalostí a dovedností nováčků a zopakování téhož u ostatních. Každý nováček Horoklubu, který bude chtít získat členství v ČHS, bude muset povinně projít třemi metodikami: zimní, jarní a letní.

Podzimní metodika by měla být volnějšího rázu pro odzkoušení novinek jak ve výzbroji horolezce tak v technice.

V zimní metodice, která proběhne v únoru příštího roku, bude postupně probrána technika chůze po sněhu a ledovci, zastavení pádu cepínem, vybudování jisticího stanoviště a zachycení pádu prvolezce, záchrana lezce po pádu do trhliny, vybudování zimního bivaku a první pomoc v zimních podmínkách. Zkušební listy pro nováčky zajistí metodici oddílu.

Podmínkou zimní metodiky je získání průkazu Horoklubu po splnění zkoušky na umělé stěně v Kadani. Přesnější informace o zimní metodice je možné získat u metodiků oddílu.

O jarní metodice, která proběhne o některém víkendu na konci

Března nebo na začátku dubna, se dozvíte podrobnosti v prvním vydání Mantany roku 2001.

Přeji všem hezké chvíle a snad budeme mít v únoru dostatek sněhu.

Honza

Termín:

10.02.2001 v 9:30 hodin

Místo:

skalní oblast Sfingy
Pod Měděncem

Výzbroj:

každý vlastní sedák, prsák, lano,
karabiny, smyčky (mačky, cepín,
přilbu zapůjčíme)

Výstroj:

každý vlastní

• Úvodník

Tak už tady máme zase konec roku a tedy vhodný čas k bilancování. Většina lezců bude asi s průběhem roku spokojena, protože počasí nám letos přálo, a tak bylo možné trávit většinu volného času ve skalách nebo na horách. Ti, kdož z nějakého důvodu tuto šanci nevyužili, mohou nový rok využít ke vhodnému předsevzetí, protože podle matematiků právě letos vstupujeme do dalšího tisíciletí a to je dost velká výzva. Kolik cest by člověk za tisíc let mohl asi tak vylézt? A na jakou obtížnost by se až dostal? To jsou otázky, které asi zůstanou nezodpovězeny, ale je spousta jiných, na které lze celkem snadno odpovědět. Například, co každý z vás letos dělal, které nové oblasti navštívil a jak se mu tam líbilo, nebo jaké nejhezčí či nejtěžší cesty letos vylezl. Jelikož účast v soutěži o nejlepšího lezce klubu se nesetkala s velkým zájmem z vašich řad, zvolili jsme v letošním roce o něco jiný postup. Uvnitř tohoto čísla máte vložený formulář, který jsme nazvali „Škodičova zpověď“, protože věříme, že i když někdo třeba v letošním roce příliš nelezl, tak zcela určitě škodil v nějakém jiném sportovní odvětví a my bychom o tom chtěli taky něco vědět. Pokud se vám některé rubriky nechce vyplňovat (např. počty získaných bodů) tak to nedělejte, budeme rádi když odevzdáte formulář alespoň částečně vyplněný, hlavně, že budeme vědět, co všechno jste letos stihli, nebo se o to alespoň pokusili. Jak jsme totiž zjistili, tak na schůze chodí čím dál méně lidí a my tím pádem vůbec nevíme, kdo co chystá nebo právě realizuje. Myslíme si, že je to škoda, protože některé akce by klub rozhodně mohl podpořit, ale když se o nich dozví s půlročním zpožděním až ze třetí ruky, tak to jde opravdu těžko. Takže až budete přemýšlet o těch novoročních předsevzetích, popřemýšlejte taky trochu o budoucnosti klubu, protože za těch pět let, co funguje zatím nebyla stanovena žádná **koncepce ani směr**, kterým by se měl vývoj klubu ubírat, či kde „investovat“ získané finanční prostředky. Pokud vás něco v tomto směru napadne, tak vaše návrhy očekáváme na valné hromadě, která se uskuteční opět někdy na jaře, o čemž budete včas informováni.

Mnoho krásných chvil, strávených v příštím tisíciletí v přírodě, vám všem jménem Horoklubu Chomutov přeje

Jířa

• Obsah Mantany 4/2000

Strana 1

Úvodník
Zimní metodika

Strana 2

Drsoň 1. stupně
Pozvánka na 2. ročník Zimního táboření

Strana 3

Veselé vánoce nemá tváří?
Horolezecká hovnologie
Z Šimonova deníku

Strana 4

Slavné tlamy - Trocha matroše navíc!
Poslední slanění 2000

DRSONĚ 1. stupně

Ačkoliv se tato akce měla konat na Tři krále, nakonec byla přeložena, takže se na chomutovském nádraží scházíme s Kozlem a Pé ášem 15.1.2000. Připadalo nám scestné jet hned ráno, protože na Meluzínu to není až tak daleko a proč tam mrznout celé odpoledne? Možná, že jsme byli trochu měkký, nebo větší část výpravy ráno vyrazila do Vejprtu, ale nám se s těma bigama nechtělo moc courat po Krušných horách. Po hodince a půl příjemné jízdy vystupujeme v Kovářské a radíme se, kudy to vezmeme. Přeci jen je ještě brzy, a tak přecházíme koleje se záměrem, že se stavíme v Háji v hospodě. Ještě jsme si ani nestačili nasadit lyže, když přichází brácha Párek a sděluje nám, že ranní skupina je nedaleko. Trochu se zdrželi ve Vepřtech a pak prý cesta nic moc, takže půjdou rovnou na Meluzínu. Odcházíme tedy směrem k vápence, aniž bysme na ně čekali. Cestou potkáváme ještě Frantu, ale ten s námi taky nechce jít - včera pařili s Mekym u Čáry. Sjezd k potoku s bigama na zádech je opravdovým zážitkem, některé tlamy jsou naprosto perfektní. Za potokem nám nějaký domorodec radí zkratku do Háje: je sice delší, ale zato horší (jako každá správná zkratka). Za trest zapadáme do první hospody, odkud se nám vůbec nechce, protože moc dobře vaří a je tu krásně teplo. Nebýt toho, že za pár hodin bude tma, asi bysme tu pivakovali. Pro zahřátí je hned za hospodou ohromný krpál, který nás opět přivádí do reality. Pak následuje několikakilometrový úsek podél silnice a už jsme na rozcestí pod Meluzínou. Nejprve jí obcházíme mírně zprava, ale za chvíli Kozel prohlašuje, že tudy by to mohlo jít, a tak vyrážíme azimutem na zteč přímo k vrcholu. Ze začátku to celkem jde, avšak postupně je svah stále strmější, takže nakonec sundáváme lyže a okamžitě se propadáme po pás do sněhu. Nevím, co je lepší, jestli se propadat a navíc chytat lyže, nebo stoupat skoro kolmým svahem s lyžema na nohou a přitom se vyhýbat různým skalkám, pařezům apod. Nakonec každý volíme jinou taktiku a již skoro za tmy dobýváme vrcholové plató. Jaké je naše překvapení, když nevidíme žádný oheň. Nasazujeme lyže a čelovky a míříme ke skalám na obzoru. Až když jsme skoro u nich, objevuje se záře ohně a jsou slyšet hlasy. Takže jsme přeci jen dobře. Leoš nám váží batohy a pak si jdeme postavit stany. Převlékáme se do suchého a jdeme za ostatními k ohni. Je tu docela slušná partička, kolují různé destiláty a vypráví se veselé historky, takže rozhodně není nuda. Akorát zima je slušná. Když dochází dřevo, rozcházíme se ke stanům. Jenom mlad'ošů zůstávají u ohně, zalézají

Do svých kosíků a těší se na brzký příchod nového dne.

Ráno tomu nechci věřit, ale mlad'ošů nemrzli úplně, jenom trochu ztuhli a teď to rozhýbávají. Ostatní jsou zalezlí ve stanech a předstírají spánek nebo snídají. Všichni čekají, jak to bude s tím koupáním ve sněhu, protože kosa je pořád slušná. Už jsme s Leošem dojedli a stále se nikdo nekoupe. Je třeba vyslat první impuls. Leoš prohlašuje, že když jsme si to vymysleli, tak je třeba to splnit a svléká se do slipů. S mohutným křikem se vrhá ze stanu do první závěje a předstírá, že sníh je dnes obzvláště teplý. Všem ostatním padají čelisti, protože teď už je jasný, že to čeká všechny, kdo se chtějí pyšnit titulem Drson 1. stupně. Takže zvolna ze stanů vylézají polonahé postavy a koupou se ve sněhu za cvakání spouští fotoaparátů ostatních. I já vidím, že není zbytí, a tak nasazuji ploutve, brýle a šnorchl a skáču šipku do nejbližší závěje. Nějak jsem zapomněl, že voda je o něco měkká než zledovatělý sníh, a tak si na rukou vyrábím lehké odřeniny. Rychle se utřít a zase zpátky do vyhřátého spacáku. To byl teda nápad. Když se aklimatizuju na normální teplotu, převlékám se a začínáme balit. Nakonec sbalit stan a krysa je snad ještě větší, než cestou sem. U ohýnku je opět veselo, protože Meky s Čárou slévají všechny zbytky alkoholu do jednoho kotlíku a vaří „svarač“. Postupně dojídáme skoro všechno jídlo, dopijíme poslední kapky alkoholu a pak už je čas vyrazit zpět. Půjčuji Leošovi lyže, jelikož můj zánět šlach se opět ozývá a vyrazím pěšky po silnici přes Srní do Boče. Cestou potkávám Tonda, který s námi nahore nebyl, a tak ho zpovídám, kde vlastně spali? Tvrdí mi, že přeci na Meluzíně a ptá se, kde jsme byli my? Nemůžeme se dohodnout, a tak jdu dál svým směrem, zatímco on míří na druhou stranu. V Boči zjišťuji, že vlak mi jede až za hodinu, takže pokračuji podél řeky do Perštejna. Docela slušná procházka, jsem rád, že si můžu ve vlaku sednout.

Na příští schůzi se rozdávají diplomy a pamětní medaile těm, kteří splnily podmínky Drsoně 1. stupně. Druhá skupina nakonec přeci jen uznává, že na Meluzíně jsme byli my, zatímco oni obsadili vedlejší Křížový vrch. Aby jim to nebylo líto, dostávají diplomy Drsný bloudil, protože ostatní podmínky splnili. Jelikož jinak byla akce ohodnocena jako velmi zdařilá, na příští rok chystáme další ročník, tentokrát již nejen pro Drsoně.

Jiřa

Pozvánka na 2. ročník Zimního táboření a taky na akci

DRSONĚ 2. stupně

O víkendu 6. - 7.1.2001 se na Jelení hoře (u Přísečnice) uskuteční 2. ročník Zimního táboření Horoklubu Chomutov. Takže pokud se nebojíte zimy, tak si tuto akci rozhodně nenechte ujít a přijďte s námi pobejt v drsných podmínkách Krušných hor. Ti z Vás, kteří budou chtít navíc získat titul Drson 2. stupně, musí splnit následující podmínky:

- * nepoužívat vařič
- * nepoužívat stan
- * zúčastnit se celé ranní rozcvičky dle pokynů předcvičovatele
- * cestou na Jelení horu navštívit kontrolní stanoviště u Kryštofa (skalní útvar u Kryštofových Hamrů - viz průvodce) a splnit zde uvedený úkol
- * mít batoh těžký maximálně 10 kg.

Předpokládáný sraz účastníků je opět na chomutovském nádraží u ranní vejprtské lokálky, ale není to povinné. Každý si může zvolit vlastní trasu, dopravní prostředek a dorazit, kdy mu to bude nejlépe vyhovovat.

Veselé vánoce nemá tváři?

Asi před měsícem mně LeToš půjčil učebnici horolezectví. Dočetl jsem se spoustu zajímavostí, ale jedna z myšlenek v publikaci obsažených mě hodně zaujala: "... v každém oddílu, který má více než 50 členů, nutně vzniknou zájmové skupinky a oddíl se rozdělí na části (kamarádi, rodiny, turisté atp.), které se spolu setkávají pouze na společenských akcích pořádaných oddílem - jako je třeba **Zimní táboření** apod.

Další z takových společných akcí by se mohlo stát

ZDOBENÍ VÁNOČNÍHO STROMEČKU PRO ZVÍŘÁTKA

Zdobení se bude konat dne **23.12.2000 od 15.00 hod na vrcholu Hlavního masívu v Perštejně.**

Původní smysl akce - obdarování zvířátek (ořechy, žaludy, kaštiny, jablíčky, mrkvičkou, lojem apod.) a potvrzení sounáležitosti s přírodou - se posouvá k setkání přátel a lidiček stejného založení u ohýnku (buřty!!!), zazpívání a popovídání u skal.

Kdo bude pospíchat domů, půjde na vlak, kdo bude mít chuť na pivo, půjde do Slunce (je otevřeno!!!) a taky je možnost treku zimní přírodou do Rájova, kde bude Honza s Pšendou na chalupě.

Asi jedeme někam daleko. Tentokrát má batoh totiž i maminka. Přijíždí pro nás Jiří s velikánským autem, po cestě nastupují další a další člověci s batohy. Háša s Lůďou a malým Hynkem (ty vidím poprvé), Haňule a Radka (staré dobré známé).

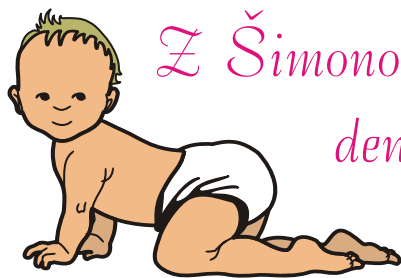
Jedeme dlouho a pak vystupujeme. Už jsem měl dávno večerět, ale zatím dělám jakoby nic. Snad někoho napadne, že u mám hlad. Nenapadlo! Dávají mne do kočárku a někam jedeme. Ještěže jedeme lesem a je co pozorovat, to se dá na hlad zapomenout. Nejedeme dlouho a všichni zastavili. Asi se tu usídlíme na noc.

Je to tu moc hezký, ale není mi jasný, kde tu budeme spát. Všude jsou samé skály a stromy. Ale na spinkání nic?! No, uvidíme, co táta s mámou vymyslí. Hlavně, že už máma vaří večeri. Táta zatím staví nějakou kopuli z nějakého hadru. Lůďa s Hášou staví něco podobného.

Ha, jestli my v tom nebudeme náhodou spát? Jestli pak on to nebude ten stan, o kterém tolik slýchávám. Tak v tom nebudu spát ani za nic. Nebudu riskovat, že mi spadne ta hadrová obluda v noci na hlavu. Nakonec jsem s mámou dovnitř vlezl, ale myšlenka na chatrný hadrový dům mi dlouho nedá spát.

Probouzím se živ a zdravý. Máma s tátou taky. Asi ten stan přeci jen něco vydrží.

Broněk

Z Šimonova
deníku

V těch skalách je ale opravdu fajn. Mýt se tu moc nemusím, dokonce mám podezření, že táta se nemyje vůbec. Ale takový čuňátko já zatím nejsem.

Taky se tu kolem mne motá spousta ženskejch. Pravda, nejsou zrovna můj ročník, ale jsou bezva a stále vypadají k světu.

Celý dlouhý den si s někým hraju. Ostatní lezou. Vždycky vylezou někudy nahoru, zavolají na mne, dělají přihlouplé opičky a pak se spustí po provázku zase na zem. Taky mne táta i Jiří několikrát přikládají ke skále, prý, abych přilnul. Ale asi ještě není ten správný čas. Raději se nejdřív naučím chodit.

A najednou je večer. Konečně. Zase bude ohníček. Občas mě sice kouše do očíček, ale jde z něj teplo. Zatím mne nikdy nikdo nepustil až k němu, to tedy nechápu proč.

Večer se zas svěřuji hadrovému obydlí. Snad vydrží i tuto noc.

I druhou noc ve stanu prožívám v pohodě a dožívám se rána. Teď už se musím jen naučit si ho postavit a budu moci jezdit sám.

Horolezecká HOVNOLOGIE

Určitě už se Ti někdy stalo, že stojíš pod dlouho vyhlídnutou cestou a přemýšlíš, jestli zrovna dnes je ten pravý den, kdy jí máš zkusit a nebo to zase odložit napříště. V duchu si určitě říkáš „Kdyby mi tak někdo mohl poradit, jestli právě dnes mám tu správnou formu a dám to v pohodě, nebo je konstelace hvězd nepříznivá a je lepší se do toho radši nepouštět“. Jelikož tento problém trápi prakticky všechny lezce, neunikl pozornosti ani dlouholetého horolezce Ing. Miloše Hlízy, který se s ním začal podrobněji zabývat. Na základě mnoha zkušeností svých i jiných horolezců pak vypracoval tzv. horolezeckou hovnologii, která tento problém jednoznačně řeší. Dlouhodobým výzkumem totiž Miloš zjistil, že forma horolezce je přímo úměrně závislá na „kvalitě“ jeho ranní stolice. Horolezeckým ideálem ranní stolice je tzv. „pevný kabel“, po jehož položení by daný horolezec neměl vůbec váhat a ihned se směle vrhnout do nejtěžších cest, nebo lepší formu si už nemůže přát. Naproti tomu ale při velmi řídké stolici (hraničící s průjmem), je nejlepší ani nevybalovat matroš z batohu a místo lezení se jít raději někam projít, čímž si můžeš ušetřit spoustu nepříjemností.

Že tato teorie opravdu funguje, se nedávno přesvědčil jeden z našich členů, který po ranním návratu z lesa smutně prohlásil, že dneska je to totálně v prdeli, nebo s teorií horolezecké hovnologie byl již kdysi seznámen přímo jejím autorem. Nicméně člověk je tvor nedůvěřivý, a tak nedbal varování a se slovy, že přeci nejel 150 km kvůli tomu, aby se tady procházel, se jal rozbalovat své nové lano. K nezměrné radosti všech přihlížejících si při přeřezávání balícího provázku přeřízl i jeden z pramenů opletu nového Edelrida. Se slzou v oku zatavil přeříznutý pramen a nedbaje druhého varování, vyrazil s námi do skal. Na rozlezení si dal doporučené VIIb, ale v klíčovém místě nad druhým kruhem se tak celý rozklepal, že ho spolulezkyň prosila, aby radši slezl a vykašlal se na to, protože se bojí, že jí spadne na hlavu. Podařilo se mu zcouvat a tím pádem zavěsit pytel. Po slanění si chtěl napravit reputaci, a tak nalezl do VIIC, které vloni v pohodě přešel. Asi dva metry nad třetím kruhem se mu ale opět rozklepaly ruce a nohy, a tak ho musel zachránit vedle lezoucí kolega. Po této příhodě již konečně sbalil matroš, nebo pochopil, že další snažení by tento den mohlo mít katastrofické následky.

Takže když budeš příště váhat, stačí před zahrabáním ranní stolice lehce nahlédnout a hned budeš vědět, jak to s Tebou bude dnes vypadat.

Mnoho lezeckých úspěchů přeje

Chose

Že trocha matroše navíc ještě nikdy nikoho nezabila? No nevim. Když si představím, jak v klíčovém místě nemohu vymotat z tzv. šály toho správného hexa, či na sedáku najít ten správný friend a klepu se z posledních sil. Fuj! Mockrát se mi to stalo a viděl jsem ty tragikomické scénky i u svých paráků. Tak jsem začal ořezávat výbavičku, zvláště při túrách do hor. Kdo se tím má vláčet, že? Platí přece heslo: "Co nemáš, nepotřebuješ." A když si kvůli tomu rozbiju hubu, bude to moje chyba. Ale co když si kvůli tomu namlátí někdo jiný?

Někdy v červenci léta páně 1997 jsme vyrazili na rafting do Rakouska. Raftování bylo super a tak nabití sebevědomím se vracíme trochu neplánovaně přes Frankenjuru. Trošku si tu zalezeme ne? Ačkoliv nás byl plný tranzit a Feryho fáro, matroš, hlavně lana, jsme měli poskrovnu. Asi pro tři dvojky. Na parkovišti u Weissensteinů jsme se rychle podělili o matroš hurá na skalky. Samozřejmě, že na někoho nevyzbylo. A tak se stalo, že netrpělivá Marjána - do té doby pro nás neznámá kámoška Feryho - začla boulderovat v zablácených teniskách v levé části masívu. Já jsem vpravo pod ní zrovna u druhého nýtu. Když se chystám cvaknout expresku, tak najednou vidím úžasný držkopád. Maruš vylomila chyt asi v osmi metrech a v ukázkové gymnastické pozici - vzpaženo, nohy u sebe, drdol vlaje jak Haleyova kometa, sviští skrze korunu blízké borovice, následně šípkového keře dolů do kopřiv. Po praskotu větvi se ozvala tupá rána a heknutí provázející vyražení dechu, které následovalo po dopadu na blátivou šikmou zem. Blátivé šikmé dopadště bylo štěstím, protože energie dopadu se pozvolněji přenesla do skluzu a následného placáka. Byl jsem ohromen touto podívanou a stále jsem třímал expresku v ruce. Pak už to šlo ráz na ráz. Okamžitě se seběhli jak naši kluci, tak většina německých lezců, z nichž každý mával lékárníčkou! Maruš byla chvíli jak Šípková Růženka, jelikož přístup k ní skrze kopřivy a trní, byl nadmíru problematický. Poté, co jsme zjistili, že páteř a ostatní kosti jsou OK, ji kluci vyprostili a jali se ošetřovat drobné pohmožděny a šok. Po celou tu dobu Maruš ani nehlesla ani nezafňukala. Statečné to děvče! Jelikož do melouna a do ženské (padlé z jahody na znak) nevidíš, tak Fery se svou posádkou mizí do Čech do nemocnice, kde proběhlo odborné vyšetření. Fakt se jí nic nestalo a rota strážných andělů si utřela zpcená čela. My ostatní pokračujeme v lezení, ale nálada je mizerná a tak to balíme taky. Kdybychom měli o jedno lano navíc, tak by ... Já vím, kdy byly v riti ryby, nebyly by rybníky. Tak, jak je to teda s tím matrošem? Zůstává tu nezodpovězená hamletovská otázka: "Mít, či nemít?", na kterou si musíte odpovědět sami.

Leonardo da Svinchi

V sobotu 11.11.2000 proběhlo na horském hotelu Lesná a v okolí Medvědí skály „Poslední slanění Horoklubu Chomutov“. Je dost obtížné objektivně zhodnotit průběh celé akce, protože každý z nás má jiný úhel pohledu na věc a navíc nám, kteří lezeme teprve krátkou dobu, schází možnost porovnání s dřívějšími akcemi tohoto druhu. A tak alespoň pár postřehů a momentek.

Velkým překvapením pro pořadatele celé akce byl nevídaný počet účastníků na startu dopolední hry „Expedice Olgoj Chorchoj 2000“: 53 dospělých, 3 děti (nejmladšímu bylo 5 měsíců), dva psi a dva kočárky.

Tragédií málem skončila hned první disciplína, kdy Růžoví panteri navlékli na Štěpána neuvěřitelných 70 kusů oděvních svršků, čímž ho málem zadusili. Pobludlého Štěpána zachránila jen pohotovost přítomných dívek, které z něj obratně vše svlékly a rychle mu podaly doušek Stalinových slz.

Na druhé disciplíně se poprvé negativně projevila vysoká účast výhry nezbyly pro všechny. Rychle provedená anketa mě však ubezpečila v tom, že pro většinu lidí není důležité vyhrát, ale zúčastnit se. I tak to ale pořadatele mrzelo.

Třetí úkol prověřil fyzičku obou družstev. O velkém úspěchu skupinového sebeprznění svědčí jeho pozdější opakování přímo v sále restaurace.

Ze čtvrtého zastavení mám rozporuplné pocity (to je prý jako když se ti zabije tchyně ve tvém novém autě). Naštěstí se mé obavy nevyplnily a z ohýnku na Medvědicí požár nevznikl, protože tu ostudu u kolegů v Mostě bych asi nerozchodil. Pak už jsem jen s ostatními metodiky zíral na to opravdu „poslední slanění“, které ti může zachránit život, když se v horách dostaneš do průšvihů. Myslím si (a doufám, že nejen já), že tak jako patří k Hardymu Laurel, patří k horolezcům Dülfer. To, co však bylo k vidění na Medvědí skále, je opravdu k zamyšlení.

Cesta k dalšímu úkolu byla slovy klasika „obzvláště vypečená“. My jsme opravdu v pátek hledali půl dne schůdnější cestu pro kočárky, ale nic lepšího jsme neobjevili. Takže díky všem za trpělivost při tom prodírání se mokřinami.

Po třech a půl hodinách cesty dorazila celá expedice (Zelené žabičky obtěžkáni granáty za vítězství v oblékání atombordelu) k poslední disciplíně: zabití červa Drasticovo koulema. Po vyrovnaném souboji bylo zahájeno hledání posledního exempláře červa. Netrvalo to dlouho a poslední olgoj chorchoj v Krušných horách byl nalezen, jak se koupe ve zlaté Tequile. Po několika neúspěšných pokusech š astného nálezce a dalších odvážlivců o jeho likvidaci byl poté červ Longem vypit, rozdrčen mezi

zuby a za veselého žbluňkání lihoviny (a zvedání kufrů přítomných děvčat) definitivně zničen.

Rozradostnění účastníci se poté přesunuli do hospody, která pomalu, ale jistě přestala všem příchozím stačit. Postupně se na Lesnou sjelo 83 členů a příznivců Horoklubu. Prostor v sále ještě zahustila oblíbená a jako vždy perfektní skupina Album z Chomutova, posílená později kamarádem ze žatecké skupiny Lochness a bravurními sóly Pepy Macíka. Není se čemu divit, že taneční parket byl celý večer totálně zaplněn.

V přestávkách probíhaly různé soutěže, jako již zmíněné sebeprznění družstev mužů a žen (v němž ženy s převahou vyhrály), Petja s Vladulí hledaly Albumákům jablka v místech, kde bývají obvykle jen vajíčka, za hospodou se vrhalo (koulí na dálku) a na závěr večera proběhl závod v pojídání tatranek na rychlost.

V soutěži fotografií se sešlo více než 30 snímků a po sečtení všech hlasů bylo stanoveno toto pořadí: Honza Žížka, Jiří Š astný a Martin Lendvorský.

Jak již jsem napsal na začátku, jakožto jeden z organizátorů si netroufám na hodnocení celé akce. Na vaše názory, postřehy a připomínky čekají ti, kteří vše připravili a zajistili: Petja, Maruška, Jiří, Letoš, bratři Párci a

Broněk.

MANTANA

Kontakt: 0396/624068
E-mail: mantana@post.cz
Vydávají: Mantáci
<http://www.volny.cz/horoklub>